

зядь тебе си ! — Збогомъ ! — Почакай една ми-
нута. Имамъ да ти кажѣ още една дума, Дженаро !

ДЖЕНАРО

Говорете, госпоже,

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Сега ти казвамъ збогомъ, Дженаро, защото
нѣма да тя видѣж вече. Не трѣба да ся надѣвамъ да
тя срѣщна нѣкога на пѣть-ль си. Само това щастіе
ми бѣше остало. Нѣ животъ-ть ти бѣ былъ изложенъ.
Ето ны прочее раздѣлани за въ всичкій си животъ ;
О ! увѣрена съмъ че нѣма да ся видими и въ дру-
гый свѣтъ. Дженаро, нѣма ли да ми кажешъ нѣкой
сладка дума, прѣди да ся раздѣлимы вѣчно ?

ДЖЕНАРО, като си навожда глава-та

Госпоже . . .

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Его, избавихъ ти животъ-ть !

ДЖЕНАРО

Нѣ вы казвате тѣй. Кой знае ? И азъ самъ
познаѣж какъ да мыслижъ. Госпоже, могъ да ви о-
простѣж всичко освѣнь едно нѣщо.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Кое ?

ДЖЕНАРО

Закълнете ся въ това което ви е скѣпо, въ
главата ми понеже мя обычате, въ вѣчно-то спасеніе
на душа-та ми, закълнете ся че престѣпленія-та
ви не сѣ за нищо въ злочестія-та на майка ми.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Съ тебе, Дженаро, трѣба чловѣкъ да говори
серіозно. Неможиж да ся закълна за това.